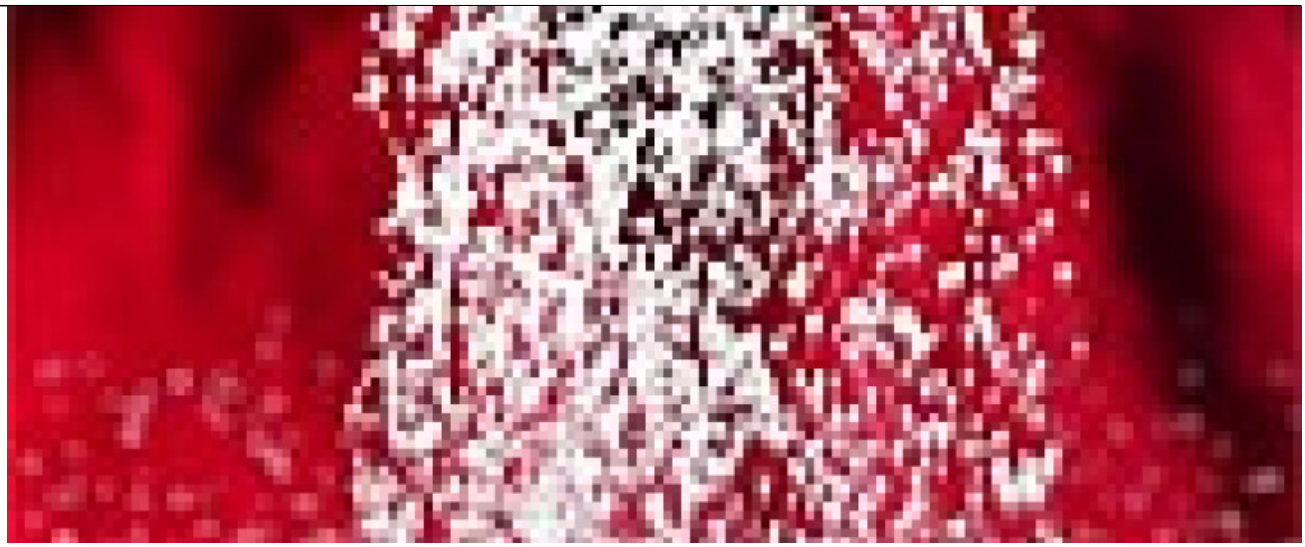

Bayer Zsolt: Isten és cukor

2011 március 12. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

Egy felt?n?en jól öltözött hölgy lépett tegnap a barátomhoz Veszprémben, és így szólt hozzá: – Na most szervezzetek tüntetést! Négyszáz forint a cukor a szemét Orbánotok miatt!

Ennyi mondott, s tovalibbent. Kellemes parfümillatában ott lapult a mozdíthatatlan, fekete körm? butaság.

Igen, négyszáz forint a cukor.

Azért négyszáz forint a cukor, mert valahol Brüsszelben, valamely mozdíthatatlanul, fekete körm?en buta eurobürokrata koponyában megszületett az ötlet: nem kell minekünk cukrot termelnünk, hiszen sokkal olcsóbb, ha áthozzuk az óceánon. S idehaza, a mindig mindent túlliheg? szocialista országvezetés akkor kapva kapott az alkalmon, és hetek alatt felszámolta a hazai cukoripart és vele párhuzamosan a cukorrépa-termesztést. Pillanatok alatt bezárták a nagy hagyományú szerencsi cukorgyárat is. Gépeit, felszereléseit elszállították, nyoma se maradjon, s történjék bármi, ne lehessen újra beindítani a termelést. Szerencsnek természetesen szocialista polgármestere volt akkor. És hiába könyörgött a fideszes ellenzék.

S most itt a négyszáz forintos cukor. S aki nem mozdíthatatlanul, fekete körm?en ostoba, már akkor tudta, hogy ez így lesz, hogy ebb?l baj lesz. Mert hiába olcsóbb pillanatnyilag a tengerentúli cukor, az nem maradhat mindig így. Meg aztán: mit?l olcsóbb, ha tízezrek veszítik el munkájukat, megélhetésüket, és állhatnak sorba segélyért. S ugyan vajon mekkora biológiai lábnyomot hagy maga után az üzemanyag-zabáló tankereken szállított cukor?

Hiába. Mindez nem számít, nem számított. Mert Brüsszelben ugyanazok a hülyék döntenek, mint akik itthon Orbán nyakába varrják a négyszáz forintos cukrot. S biztos, hogy a négyszáz forintos cukorhegyek alól alig-alig látszik ki a készül? alkotmány, már ha kilátszik egyáltalán. S ami kilátszik bel?le, az úgy önmagától, els? olvasatra tetszene mindenkinek. Ezeresztend?s államiság, hagyomány, múlt, történelem, szeretet, kereszténység – no és persze Isten. Nehéz ám mindebbe csak úgy azonnal belekötni, saját er?b?l megtalálni benne a rosszat, a szörny?t, a világvégét. Ehhez a felfedezéshez kellenek a diabolikus er?k, a szétdobálók. És megjöttek, menetrendszerint. És mondják. Elemzik, szétdobálják. Fuldokolnak a kereszténységt?l, semmirevaló és senkit?l sem háborgatott szabadságuk sivatagát féltik t?le.

Másikuk azon kesereg, hogy miért a szeretet szerepel a szövegben, miért nem az er?. A harmadiknak az er? is rosszul esne, mert beleérzi a fenyegetést. Mint a kutya, akit vertek, aztán megmarja a simogató kezet is. A negyedik a Szent Koronától pislog, és nem érti. Az ötödik szerint ha Magyarország, az már nem is köztársaság. S mindegyik legf?képpen Istent bántja benne, mert Istennek nincs helye ilyesféle szövegekben, ilyesféle szövegek legyenek pragmatikusak, szárazak, racionálisak, üresek és semmitmondók. Mert ?k az ilyesféle szövegekben ismernek önmagukra, s Istenben mindenféle fennköltséget, emelkedettséget, transzcendenst – urambocsá, valamiféle nemzetet összetartó, összefogó er?t éreznek.

Igen, ami még nagyon-nagyon fáj nekik, az a nemzet.

A nemzetet avíttasnak, idejétmúltnak tartják, helyette találták ki az olcsó cukrot. Istennel szembeni undorukat pedig csak akkor tudják legy?rni, ha a dollárt veszik kézbe. *Mert a dolláron is ott virít a rémes felirat:* ***„In God We Trust”*** *– vagyis, bízunk Istenben.*

De a dollárt valahogy elviselik. Undorral biztosan, de valahogy zsebre gy?rik. De az új magyar alkotmányra már nincs erejük.

Sokkal szebb lenne a világ nélkülük.

De itt vannak. Mit tehetünk. Imádkozzunk érettük is.
Bayer Zsolt, magyarhirlap.hu

Ajánló